

עפ"ת 39894/09/22 - רשא דעאס נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 39894-09-22 דעאס נ' מדינת ישראל 14 נובמבר 2022
תיק חיצוני: 90520744047

כבוד השופט אינאס סלאמה
רשא דעאס
ע"י ב"כ עוה"ד עלאא אבו מוך

לפני:
המערערת:

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, בתיק המ"ש 9103-08-22, מיום 18.9.2022, במסגרתה נדחתה בקשת המערערת להארכת מועד להישפט בגין דו"ח ברירת משפט מס' 90520744047, שעניינו עבירה של נהיגה במהירות מופרזת מיום 28.2.2021 (להלן: "הדו"ח").

2. בבקשה שהגישה לבית המשפט קמא, טענה המערערת כי ביום 31.7.2022 או בסמוך לכך, ביקרה בסניף הדואר כדי לשלם אגרות ודרישות תשלום שונות, ובמעמד זה הופתעה לגלות כי על שמה רובץ חוב בגין אי תשלום דו"חות. לאחר בדיקה, התברר כי מדובר בחוב בגין אי תשלום הקנס שלפי הדו"ח מושא ערעור זה. המערערת טענה, כי היא מעולם לא קיבלה את הדו"ח. משכך, הגישה בקשה למשטרה לקבל לידיה עותק מאישור המסירה. בתשובת המשטרה מיום 31.8.2022 צוין, כי הדואר נשלח לכתובתה של המערערת והומצא לידיה ביום 20.5.2021 והיא אף חתומה על כך.

המערערת הצהירה לפני בית משפט קמא, כי לא קיבלה ולא חתמה על אישור המסירה. באותה עת, הייתה המערערת מסוכסכת "בסכסוך גירושין עם בעלה דאז, הגרוש שלה עשה יד אחת עם ועד הבית בו מתגוררת המבקשת והעלימו ממנה את דבר הודעת תשלום הקנס הנ"ל". המערערת טענה, כי מי שנהג ברכב הייתה חברתה לעבודה (צורף תצהיר), וכי הותרת הדו"ח על שמה תגרום לעיוות דין.

3. בית המשפט קמא דחה את הבקשה וקבע, כי אישור המסירה נמסר כדין הישר לידי המערערת אשר ידעה על דבר הדואר וקיומו של הקנס. בנסיבות אלה, לא נסתרה חזקת המסירה. עוד קבע בית המשפט קמא, כי לעניין טענות ההסבה ומצלמות א'3 כבר נקבע כי אין ביסוס של עילה המצדיקה

מתן ארכה להישפט בגין טענות אלה. כך, שאין חשש לעיוות דין.

4. בהודעת הערעור שבה המערערת על טענותיה, לפיהן, מעולם לא קיבלה את הדו"ח וכי משנודע לה עליו פנתה מיד למשטרה לקבלת עותק ממנו ומאישור המסירה. המערערת לא השתתתה ופנתה מיד לבית המשפט קמא. היא מדגישה, כי לא היה כל שיהיו מצדה, וכי שגה בית המשפט קמא עת החליט לדחות את הבקשה חרף העובדה כי המערערת הניחה בפניו טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת הבקשה להישפט.

עוד נטען, כי שעה שאישור המסירה הוא זה אשר מקים את חזקת המסירה, קיימת חובה שלא להתעלם מטענתה כי מאן דהוא אחר הטביע את החתימה שלה על אותו אישור. היא טענה, כי לא שקטה על שמריה וכי בנסיבות העניין קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים את הארכת המועד להישפט.

5. בדיון שהתקיים לפניי, ועל מנת לתמוך בטענתה כי בעלה לשעבר של המערערת עשה יד אחת עם אחרים, כדי לפגוע בה ולגרום לה נזקים על ידי חתימה בשמה על מסמכים כאלה ואחרים, הגישה המערערת החלטה של בית הדין השרעי אשר התקבלה בהעדר התייצבות מצדה, לאחר שבעלה לשעבר טען כי מסר לה את הזימון לדיון. הסגור טען, כי בעקבות אותה טענה הוצא נגד המערערת צו הבאה, אשר בסופו של יום בוטל, תוך חיוב הבעל בהוצאות. זאת, לאחר שהוברר כי הזימון לא נמסר לידי המערערת, בניגוד לטענתו.

עוד הוצג מסמך של רשות האכיפה והגבייה, שהינו טופס תצהיר מוסר, אשר כביכול מעיד על מסירה שבוצעה לידי השכן של המערערת, בעקבותיו היא "הסתבכה", כלשונה, בתיק ההוצאה לפועל אשר נפתח בגין חובות של בעלה לשעבר.

6. המערערת עצמה טענה בדיון, לגבי אישור המסירה מושא ענייננו, כי החתימה המתיימרת להיות שלה דומה לחתימתה, אך אינה כך בפועל, שכן היא יודעת איך היא חותמת. זאת, כאשר במקביל בעלה לשעבר זייף באותה תקופה את חתימותיה "חופשי, גם על שיקים" וכי היא פנתה לבנק באותה תקופה והתלוננה על כך. אף המערערת עצמה, שבה על טענתה בהודעת הערעור, כי הרכב היה נהוג על ידי חברתה לעבודה וכי היא מנהלת רישום מסודר במשרד והיא מוכנה להגיש אותו.

7. בהמשך לדיון, אפשרתי למערערת להגיש את המסמכים אליהם התייחסה בטיעוניה. ואכן, צורף "טופס נלווה לדו"ח מסירת רכב עבודה" בו מצוינת הגברת סמאח מחסין כמי שנהגה ברכב בתאריך 28.2.2021. עוד צורפה התכתבות דוא"ל של המערערת עם הבנק וכן אישור הגשת תלונה למשטרה.

8. ב"כ המשיבה התנגדה לערעור, תוך שציינה כי היא "מגלה אמפתיה גדולה" לנסיבות המערערת,

אלא שטענה זו של "לא קיבלתי" או "אני לא חתום/ה", היא טענה שנשמעת חדשות לבקרים. היא ציינה, כי הרכב רשום על שם המערערת וכי קבלת טענה בדבר אי קבלת הזימון "מבלי שיש לכך אסמכתא או תצהיר, משמיטה את הקרקע מהטענה".

לעניין עיוות הדין, טענה המשיבה כי לא מדובר ברכב חברה. קבלת טענה זו "ישמיט את הקרקע מטענות הסבה". מה עוד שהרישום עצמו של המשתמשים לא הוגש.

כזכור, לאחר הדיון הרישום הוגש כפי שצוין לעיל.

דין והכרעה

9. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על צרופותיה ולמסמכים שהוגשו בהמשך, ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ועיינתי בתיק בית המשפט קמא, שוכנעתי כי יש מקום לקבל את הערעור.

10. כידוע, מוסמך בית המשפט להאריך את המועד להישפט, אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ואשר מנעו ממנו להגישה, או מנימוקים מיוחדים אחרים, אותם יפרט בית המשפט בהחלטתו - הכוונה לחשש מפני עיוות דין.

11. בענייננו, שוכנעתי, בנסיבותיו הספציפיות והמיוחדות של מקרה זה, כי אכן אישור המסירה אשר מתיימר להיות חתום על ידי המערערת, לא נחתם על ידה, או שלפחות עלה בידי המערערת להצביע על ספק לעניין חתימתה עליו. בכגון דא, אם המערערת לא ידעה על הדו"ח, משלא קיבלה אותו בדואר, הרי שיש בכך משום סיבה מוצדקת לפנייה המאוחרת לבית המשפט.

12. כפי שעולה מהודעת הערעור, המערערת לא שקטה על שמריה ופעלה מיד כדי לברר את פשר החוב. תחילה, היא פנתה למשטרה, ומיד לאחר קבלת התשובה פנתה לבית המשפט. המערערת אפוא לא השתתה בפנייתה.

13. שעה שלמערערת לא נודע על הדו"ח, מקבלת הטענה כי מאן דהוא אחר נהג ברכב משנה תוקף, שכן, הותרת ההרשעה במקרה זה על שמה של המערערת, יש בה כדי להעלות חשש מפני עיוות דין.

14. צבר המסמכים והראיות שהגישה המערערת, אכן מצביע על כך כי יתכן ובעלה לשעבר עשה יד אחת עם אחרים כדי לפגוע במערערת או כדי לגרום לכך כי החלטות לחובתה תתקבלנה ללא ידיעתה ועל לא עוול בכפה. אם כך, נכון יהיה לתת למערערת את יומה בבית המשפט, שכן אין המדובר בטענה בעלמא בדבר אי קבלת הזימון, כפי שהמשיבה חוששת.

סוף דבר

15. העולה מכל האמור הוא, כי בנסיבות הקונקרטיות של התיק הנוכחי, יהיה זה נכון וצודק להאריך את המועד להישפט. על כן, אני מקבל את הערעור ומאריך את המועד כאמור.

16. המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשפ"ג, 21 נובמבר 2022, בהעדר
הצדדים.